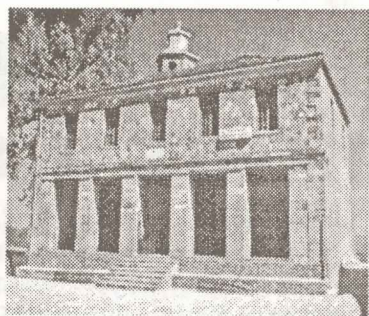

E.H.M.
Παρασκευοπούλου 4
45444 ΓΙΑΝΝΙΝΑ

ΔΙΚΟΡΦΙΩΤΙΚΑ Νέα

ΔΙΜΗΝΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΔΙΚΟΡΦΙΩΤΩΝ

Τεύχος 112 Ιούλιος - Αύγουστος 2003

Τα 20χρονα ... των «Δ.Ν.»

Η πρώτη έκδοση των "Δικορφιωτικών Νέων" έγινε στο τέλος ακριβώς του 1983, αλλά δεν συνεχίστηκε κανονικά τότε ... αφού και το 1984 μόνο δύο τεύχη τους υπάρχουν έως και σήμερα στην ιστορία τους. Κανονικά όμως, όπως ξέρετε οι πιο πολλοί, αρχίζει η έκδοσή τους από το Γενάρη, και το Φλεβάρη του 1985 και συνεχίζεται, χωρίς κανένα πρόβλημα, όλο αυτό το έτος, χωρίς να σταματάει καθόλου και να προχωρεί προς τα επόμενα έτη.

Ήταν μια υλοποίηση της απόφασης που είχε πάρει η τότε Γενική Συνέλευση του Συλλόγου μας, το καλοκαίρι του 1983. Την πραγματοποίηση αυτής της απόφασης για την έκδοση και κυκλοφορία αυτού του τοπικού μας περιοδικού την είχε αναλάβει αμέσως ο Δικορφιώτης Γιώργος Καρράς, στην Αθήνα.

Τα τρία πρώτα τεύχη των "Δ.Ν." ήταν τότε μονόφυλλα. Ύστερα όμως από τα τρία αυτά μονόφυλλα τεύχη ... το τοπικό μας περιοδικό μεταφέρθηκε στα Γιάννενα. Υπεύθυνος δε της έκδοσης εκεί, όπως είδατε όλοι, ανέλαβε ο Δημήτρης Παπαγιαννόπουλος από το 8ο τεύχος των "Δ.Ν." Από το 1985 όμως βγαίνει και κυκλοφορεί ως δίφυλλο περιοδικό έως και σήμερα.

Στο πρώτο τεύχος των "Δ.Ν." σημειώνεται: "Έχεις στα χέρια σου αυτή τη στιγμή το περιοδικό μας και είναι απόδειξη της προσπάθειάς μας να υλοποιήσουμε την απόφαση της Γενικής Συνέλευσης του Συλλόγου μας. Πρέπει να ξέρεις ότι: Το τεύχος αυτό είναι δοκιμαστικό ... και θα εξακολουθήσει να βγαίνει αν σταθείς αρωγός ... σ' αυτή την προσπάθεια. Αν εσύ δεν στείλεις τη συνδρομή σου ... αν δεν μας στείλεις υλικό, δηλαδή ειδήσεις, απόψεις, γνώμες, κριτική, άρθρα γύρω από το Δίκορφο για να γεμίζουμε την εφημερίδα μας ... τότε δυστυχώς δεν θα ξαναβγεί ... Ας κάνουμε λοιπόν το ενδιαφέρον μας πράξη ..." κατέγραφε ο Γιώργος Καρράς τότε.

* * *

Στο δεύτερο τεύχος του τοπικού μας περιοδικού που εκδόθηκε το Γενάρη - Φλεβάρη του 1984, γράφεται: "Φίλε, του Δικόρφου! Αυτή η εφημερίδα είναι δική σου, το μέσο να ακουστεί η γνώμη σου στους χωριανούς μας στην Κοινότητα και στο Σύλλογό μας. Στήριξέ την με κάθε τρόπο ..."

Στο τέταρτο τεύχος των "Δ.Ν." που κυκλοφόρησε στο τέλος του Γενάρη - Φλεβάρη του 1985 βλέπουμε να αναγράφεται: "Συγνώμη για την καθυστέρηση του τέταρτου φύλλου ... αλ-

λά οι λόγοι που οδήγησαν σ' αυτή είναι: α) Προσωπικοί λόγοι των μελών της συντακτικής Επιτροπής β) Τεχνικά προβλήματα, όπως η αλλαγή μορφής ... η μείωση κόστους κ.λ.π. γ) Ε ... και λίγο αμέλεια... Πιστεύουμε ότι τώρα όλα ξεπεράστηκαν και η έκδοσή μας θα συνεχίζεται κανονικά κάθε δίμηνο και θα είναι ο κρίκος που θα ενώνει όλους τους Δικορφιώτες..."

* * *

Στις 26-8-1984 έγινε η ετήσια Γενική Συνέλευση του Συλλόγου μας στο Δίκορφο, με Πρόεδρο τον Γιάννη Οικονόμου και γραμματέα τον Γιώργο Καρρά και καθόρισε ως συντακτική επιτροπή για την εφημερίδα μας, τους: Γιώργο Καρρά, Μάνθο Λέκκο και Γιώργο Σιώμο.

Στο ίδιο τεύχος αυτό των "Δ.Ν." η τότε Συντακτική Επιτροπή του σημειώνει: "Αγαπητοί μας χωριανοί! Το έντυπο που κρατάτε στα χέρια σας πιστεύουμε ότι είναι ο συνδετικός κρίκος όλων μας. Γιατί μας δίνει με τη γενέθλια γη μας, με τους συγγενείς μας, τους χωριανούς μας, τις παραδόσεις μας, τα βιώματά μας και το όμορφο Δίκορφό μας. Πιστεύουμε λοιπόν ότι πρέπει να φτάνει στα χέρια και του πλέον απομακρυσμένου Δικορφιώτη, άσχετα αν είναι, ή όχι, μέλος του Συλλόγου μας..." Πολύ σπουδαίο και αξέχαστο αυτό!

Στο 8ο τεύχος των "Δ.Ν." του Σεπτεμβρίου - Οκτωβρίου 1985 βλέπουμε κάτι σπουδαίο πάλι και σημαντικό να γράφεται: "Ο Δημήτρης Παπαγιαννόπουλος αποφάσισε μόνος του, με προσωπική του ευθύνη, να συνεχίσει την έκδοση της εφημερίδας μας, μιας και η γενική διαπίστωση ήταν ότι: Η εφημερίδα μας έγινε ποια θεσμός! Το Δ.Σ. τον συγχαίρει, γιατί πιστεύει ότι: Η εφημερίδα μας θα παραμείνει όπως ήταν, μακριά από προσωπικές αντιλήψεις και κομματικούς χρωματισμούς και πιστεύουμε ότι εκφράζει το σύνολο των Δικορφιωτών..."

Ακόμη καταγράφεται στο ίδιο τεύχος: "Η εφημερίδα μας αγαπήθηκε και έγινε ο συνδετικός κρίκος των Δικορφιωτών. Ξεκίνησε πριν δύο χρόνια, με πρωτοβουλία του Γιώργου Καρρά στην Αθήνα. Η εφημερίδα μας έγινε πια θεσμός ..." Στο ίδιο τεύχος και στη τρίτη σελίδα του αναγράφονται και οι πρώτες τιμητικές και οικονομικές εισφορές για τα "Δ.Ν.", που ήταν σπουδαίες και σημαντικές από 11 ακριβώς συγχωριανούς μας ... που έφταναν και τις 2.000 δραχμές απ' τον καθένα ... τότε.

* * *

Από το Σεπτέμβριο και Οκτώβριο του 1985 άρχισε να κυκλοφορεί κανονικότερα το τοπικό

μας περιοδικό, όπως φαίνεται από τα συνεχή πλέον τεύχη του. Κι αυτό είναι σημαντικό και σπουδαίο για την ιστορική του εξέλιξη. Οι πρώτοι δε που έγραφαν τα άρθρα τους στα "Δ.Ν." από τότε ήταν: Ο Γιώργος Καρράς, ο Δημήτρης Παπαγιαννόπουλος, ο Τάκης Σακελλαρίου, ο Κώστας Δούκας, ο Τάκης Στολοβίτης, ο Γιώργος Σιώμος και ο Τόλης Σακελλαρίου.

Προσωπικά δεν συμμετείχα ο ίδιος στην αρχή, γιατί έγραφα άρθρα κάθε εβδομάδα σε μια μεγάλη τοπική εφημερίδα των Ιωαννίνων, με τον διαρκή τίτλο "Ρήσεις και αντιρρήσεις...", που αναφέρονταν κυρίως στην παιδεία και στην Εκκλησία και δεν ευκαιρούσα και δεν μπορούσα να γράφω πιο πολλά τότε ... για κάποιο άλλο περιοδικό.

Τελειώνοντας να πούμε ότι: Η μόνη περίοδος που μας είχαν στενοχωρήσει τα "Δ.Ν." με την απουσία τους επί 4 σχεδόν μήνες ... ήταν τελευταία, από το τέλος Οκτωβρίου του 2002 έως και το τέλος Φεβρουαρίου του 2003 αυτού του χρόνου. Ευτυχώς αυτή η απουσία τους λύθηκε από το Σύλλογό μας αφού πήρε τον αναγκαίο Α.Φ.Μ. και κυκλοφορούν πλέον άνετα, έγκαιρα και σωστά δίπλα μας.

Κι όπως ξέρουμε όλοι (και το έχουμε επισημάνει αυτό πολλές φορές ...) η έκδοση και η κυκλοφορία ενός τοπικού και μικρού περιοδικού είναι μια πολύ δύσκολη υπόθεση, έστω κι αν είναι δίμηνο. Αρχίζει η διαδικασία του απ' τη συγκέντρωση και την επιλογή της ύλης, την παράδοσή του στο τυπογραφείο, τις διορθώσεις μερικών κειμένων του και την μεταφορά του και την ταχυδρόμησή του, για να φτάσει και στον πιο απομακρυσμένο συνδρομητή του. Βέβαια βασικός παράγων ακόμη για την επιτυχία του είναι και το οικονομικό ζήτημα ... που δεν μας απασχόλησε εμάς ως τώρα.

Ευτυχώς όλα τα παραπάνω ως τώρα ξεπεράστηκαν απ' το δικό μας δίμηνο τοπικό περιοδικό από το 1985 ... και ελπίζω να μη παρουσιάσει κανένα τέτοιο, ή παρόμοιο πρόβλημα από εδώ και πέρα.

Υ.Γ. Αυτά όλα που κατεγράψαν σ' αυτό το άρθρο μου ήταν νομίζω σπουδαία, σημαντικά και αναγκαία και έπρεπε να τα πληροφορηθούν οπωσδήποτε όλοι οι σημερινοί αναγνώστες των "Δ.Ν.", ώστε να είναι πλήρως ενημερωμένοι ιστορικά για την 20χρονη πλέον ύπαρξη και κυκλοφορία αυτού του τοπικού μικρού αλλά και αγαπητού μας περιοδικού.

Ματθαίος Λέκκος

Καθήκοντα και υποχρεώσεις του κάθε Γεν. Προεστώτα του Ζαγορίου

Στο δεύτερο αυτό άρθρο για την αυτονομία και αυτοδιοίκηση του Ζαγορίου μας επί τουρκοκρατίας ... θα δούμε λεπτομερώς και αναλυτικώς: Τα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις του κάθε Γενικού Προεστώτα του Ζαγορίου πάλι επί τουρκοκρατίας, ώστε να είμαστε πλήρως ενημερωμένοι για την τοπική μας ιστορία, που τόσο σημαντική ήταν εκείνα τα χρόνια.

Το προνόμιο του Ζαγορίου, που υπήρχε εκείνη την εποχή, περιλαμβάνονταν σε διάφορα έγγραφα και χαρτιά, που τα φύλαγε ο κάθε Προεστώτας του Ζαγορίου στο σπίτι του στα Γιάννενα, για σιγουριά. Βέβαια όλα αυτά κήκαν όπως είναι γνωστό σε πολλούς ως σήμερα ... στο σπίτι του Προεστώτα Αλέξη Νούτσου στα Γιάννενα τον Αύγουστο του 1820, όταν ο Αλή Πασάς είχε κάψει τα μισά Γιάννενα. Κι αυτό, μας στενοχώρησε πολύ.

Όμως, ας δούμε κάποια λεπτομερέστερα στοιχεία για τα έγγραφα αυτά, που είναι ακόμη γνωστά. Το πρώτο είναι ότι: Τα προνόμια αυτά, περνώντας ο χρόνος τότε, έπαιρναν κάποια εξέλιξη, αφού ούτε οι σουλτάνοι παρέμεναν οι ίδιοι συνεχώς ... ούτε και οι συνηθιστές της ζωής έμεναν κι αυτές οι ίδιες. Έτσι έβγαιναν από τους Τούρκους καινούργιες διαταγές, που εξασφάλιζαν την διατήρηση και την εφαρμογή αυτών των προνομίων. Κι οπωσδήποτε γι' αυτό φρόντιζαν συνεχώς και οι Γενικοί Προεστώτες του Ζαγορίου, αλλά και άλλοι Ζαγορίσιοι που ήταν στην Κωνσταντινούπολη ... και είχαν ακόμη και πολιτική δύναμη σ' αυτή την πόλη. Και βέβαια ανανέωναν τα δικαιώματα και τα υπάρχοντα προνόμια του Ζαγορίου αυτοί οι άνθρωποι, αφού πίστευαν ότι: "Τίποτε καλό δεν κερδίζεται χωρίς κόπο". Και ακόμη ότι: "Όλα τα λόγια, όταν λείπουν τα έργα ... φαίνονται σαν κάτι μάταιο και ανώφελο".

Το δεύτερο μας λέει (προφορικά ... κι όχι γραπτά): Όταν έρχονταν στα Γιάννενα ένας νέος Τούρκος διοικητής (πασάς...) ήταν υποχρεωμένος να βγάζει διαταγή με την οποία αναγνωρίζει και σεβόταν τα πολιτικά δικαιώματα του Ζαγορίου, όπως ακριβώς έκαναν και οι προηγούμενοι πασάδες που ήταν προ αυτού. Βέβαια στα κανονικά αυτά προνόμια υπήρχαν μερικές εκτροπές εκ των Τούρκων. Γι' αυτό και ο κάθε Ζαγορίσιος Προεστώτας προσπαθούσε να αποκαταστήσει αυτή την προσωρινή δυσκολία. Κι αυτό το πετύχαινε με τις προσωπικές του

ενέργειες και δραστηριότητες, εφαρμόζοντας σχολαστικά την αρχαία μας ρήση: "Έργοις φιλόπονος ίσθι ... μη λόγοις μόνον", δηλαδή: "Να 'σαι φιλόπονος στα έργα ... κι όχι στα λόγια μόνον". Κι αυτό έφερνε καλό αποτέλεσμα ... για το Ζαγόρι μας, εκείνη την εποχή.

Κι ας δούμε τώρα τα συγκεκριμένα καθήκοντα και δικαιώματα ... του κάθε γενικού προεστώτα της τότε περιοχής μας, που ήταν το πιο σημαντικό και σπουδαίο πρόσωπο για την τότε αυτοδιοίκηση του Ζαγορίου. Κι ήταν ακόμη το πρόσωπο ανάμεσα στις σχέσεις μεταξύ των Τούρκων κατακτητών και του λαού όλου του Ζαγορίου. Γι' αυτό και έπρεπε να είναι (και το απέδειξαν συνεχώς ότι ήταν όλοι αυτοί οι προεστώτες...) οι πιο ικανοί και πιο σπουδαίοι απ' όλους τους Ζαγορίσιους, που τους εξέλεγαν απ' τα χωριά τους εκείνη την εποχή.

Και να τα συγκεκριμένα καθήκοντα και δικαιώματά του ... που ήταν:

1. Ήταν υποχρεωμένος να συνεργάζεται και με τους άλλους Ζαγορίσιους που ήταν και έμεναν στην πόλη των Ιωαννίνων, ώστε να την προΐνται όλοι ακριβώς τα προνόμια που είχαν.

2. Όταν υπήρχε μια έκτακτη ανάγκη ... καλούσε σε σύσκεψη στα Γιάννενα, όλους τους πρόκριτους των χωριών του Ζαγορίου, για να παίρνονταν οι αναγκαίες και απαραίτητες (κάθε φορά ...) αποφάσεις.

3. Ήταν ο γενικός αντιπρόσωπος του Ζαγορίου προς τις τουρκικές αρχές στα Γιάννενα και γι' αυτό για κάθε ζήτημα και πρόβλημα που είχε σχέση με το Ζαγόρι μας γενικά ... σ'αυτών απευθύνονταν άμεσα οι τουρκικές αρχές.

4. Είχε υποχρέωση να φροντίζει για την πρόοδο και τη δημόσια ασφάλεια του Ζαγορίου και αυτός πάντοτε δικάζε τις διαφορές που παρουσιάζονταν τότε ανάμεσα στα χωριά, δε συνεργασία και συνεννόηση πάντοτε με πολλούς άλλους Ζαγορίσιους.

5. Για τους έκτακτους φόρους που ήθελαν να επιβάλουν οι Τούρκοι στο Ζαγόρι μας τότε ... αυτόν καλούσαν προσωπικώς. Κι αυτούς τους φόρους ο ίδιος προσπαθούσε να τους κατανέμει ανάλογα και σωστά, αντικειμενικά και αμερόληπτα σε κάθε χωριό.

6. Ο ίδιος φρόντιζε να επιβάλλονται οι σωστές τιμωρίες στους Ζαγορίσιους που παρέββαιαν τις σχετικές

αποφάσεις και διατάξεις, που είχαν σχέση με την αυτοδιοίκηση και αυτονομία του Ζαγορίου μας.

7. Για κάθε ποσό που θα ξόδευε για την υπόθεση του Ζαγορίου ... έπρεπε να επικοινωνεί και να συνεννοείται οπωσδήποτε με τον προύχοντα κάθε χωριού της περιοχής μας ... κι ύστερα γ' αποφασίζει.

Αυτά ήταν τα σημαντικά στοιχεία, που ξέρουμε ως τώρα, για το ρόλο του Γενικού Προεστώτα του Ζαγορίου και συγκεκριμένα: για τα καθήκοντά του και τις υποχρεώσεις του που είχε, επί τουρκοκρατίας.

Σε επόμενο άρθρο μου θα δούμε: Και τα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις του κάθε προεστώτα ενός χωριού του Ζαγορίου επί Τουρκοκρατίας, ώστε να 'μαστε ενημερωμένοι λεπτομερώς ... και γι' αυτούς που βοήθησαν με τα έργα τους ... στην αυτονομία και αυτοδιοίκηση του.

Υ.Γ. Και βέβαια όλα αυτά γράφονται από μένα για να τα θυμούνται οι παλαιότεροι, αλλά κυρίως για να τα μαθαίνουν όλοι οι νεότεροι Δικορφιώτες.

Ματθαίος Λέκκος

ΔΩΡΕΕΣ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

Συμπληρώθηκαν τέσσερα χρόνια από τότε, που έφυγε από τη ζωή ο Ναπολέων Χαρισιάδης και στη μνήμη του η γυναίκα του Νίνα, προσέφερε 300 ευρώ για τις ανάγκες των εκκλησιών της γενέτειράς του Δικόρφου Ζαγορίου ήτοι: Άι-Γιάννη, Αγίου Μηνά, Αγίου Νικολάου και Αγίας Παρασκευής.

* * *

Εις μνήμη της λατρευτής μητέρας και γιαιάς Αμφιρίτης η κόρη και η εγγονή Νούλα και Ελευθερία Λέκκου καταθέτουν 50 ευρώ υπέρ του Ιερού Ναού Αγίου Μηνά και 50 ευρώ υπέρ του Ιερού Ναού Αγίου Ιωάννη.

Η επέτειος ... της 24ης Ιουλίου

Στις 24 Ιουλίου του 1974 ακριβώς κατέρρευσε η χούντα ... και έγινε πλήρης αποκατάσταση της δημοκρατίας τότε στη χώρα μας. Ορκίστηκε δε αμέσως τότε η πρώτη δημοκρατική κυβέρνηση, έπειτα από 7 χρόνια και 3 μήνες χούντας και φασισμού, που είχε αρχίσει από την 21η Απριλίου του 1967... δυστυχώς.

Πέρασαν 29 χρόνια ακριβώς από τότε και η ημερομηνία αυτή είναι σημαντική και σπουδαία πλέον για όλους μας ανεξαιρέτως ... γι' αυτό και γιορτάζουμε κάθε χρόνο αυτή την σημαντική και σπουδαία επέτειο, στις 24 Ιουλίου ακριβώς, ως αποκατάσταση της δημοκρατίας στη χώρα μας.

Γι' αυτό και καταγράφεται στο δίκτυο Ιουλίου - Αυγούστου των "Δ.Ν." ως ιστορικό και μόνον γεγονός ... και για κανέναν άλλο λόγο ... αφού η ιστορική ενημέρωση είναι υποχρέωση όλων μας και μας λέει συγκεκριμένα: Η ιστορία είναι μάρτυρας των εποχών ... και η λαμπάδα της αλήθειας. Από την ιστορία δε μαθαίνουμε: πως τίποτα δεν γίνεται τυχαία, αλλά όλα έχουν τις αιτίες τους.

Υ.Γ. Αυτά ήταν για την επέτειο αποκατάστασης του δημοκρατικού μας πολιτεύματος τότε.

Ματθαίος Λέκκος

«ΔΙΚΟΡΦΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»

Δίμηνη περιοδική έκδοση
Συλλόγου Δικορφιωτών

Α.Φ.Μ. 999810224
Β' ΔΟΥ Ιωαννίνων

Υπεύθυνος έκδοσης:
Δημ. Παπαγιαννόπουλος

Τ.Θ. 26, 450 02, Ιωάννινα
τηλ.: 26510-39176
e-mail: dimpap-a@otenet.gr.

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
ΕΚΤΥΠΩΤΙΚΗ ΗΠΙΕΡΟΥ
Π.ΜΠΟΥΡΗΣ - Π. ΣΤΡΑΤΟΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.
3ο κλπ. Ε.Ο. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
Τηλ.: 26510 68931

Προβλήματα στη μνήμη μου

Την τελευταία πενταετία παρουσιάζει προβλήματα και δυσκολίες η μνήμη μου ... και αυτό με στενοχωρεί και με προβληματίζει κυρίως ύστερα από την ηλικία των 65 ετών.

Βέβαια όπως μας λέει και η σημερινή επισημή, όσο μεγαλώνει ο άνθρωπος ... τόσο του παρουσιάζονται και τέτοια, ή παρόμοια προβλήματα. Μόνο να μη φτάνουν σε ακρότητες και σε μεγάλες δυσκολίες.

Είμαι όμως πολύ ευχαριστημένος, που σ' αυτή την ηλικία που βρίσκομαι, η ψυχραιμία και η λογική μου λειτουργούν και υπάρχουν πλήρως στον εαυτό μου ... και δεν μειώθηκαν καθόλου. Κι αυτό με ικανοποιεί και μ' ευχαριστεί πλήρως για τα 68 χρόνια που είμαι τώρα.

Αυτό μπορείτε να το διαπιστώσετε και οι ίδιοι ... (όσοι κυρίως διαβάζετε τα άρθρα μου στα "Δ.Ν.") ότι όντως είναι ένα αληθινό και πραγματικό 'γεγονός και ότι η λογική μου και η ψυχραιμία μου, η αντικειμενικότητά μου και η αμεροληψία μου υπάρχουν και λειτουργούν στον σημερινό εαυτό μου.

Αας δούμε τώρα λίγο ποια είναι τα συγκεκριμένα προβλήματα της μνήμης μου και ποιες είναι οι σημερινές μου αδυναμίες.

Τζα πρόσωπα που τα βλέπω λίγες φορές, ή ελάχιστα, ύστερα από μήνες, ή από χρόνια... δυσκολεύομαι να τα αναγνωρίσω στο δρόμο που γ τα συναντώ. Ενώ εκείνα που τα βλέπω συχνά ... δεν τα ξεχνώ ποτέ και διαρκώς τους μιλάω, έ όπου κι αν τα βρίσκω.

Κκι αυτό βέβαια με στενοχωρεί και με προβληματίζει κάθε φορά που συμβαίνει, αφού πιστεύω αυτή τη στιγμή ότι: Δεν υπάρχει τίποτε καλύτερο απ' την σωματική και ψυχική υγεία στη ζωή μας και το "Υγιαίνειν μεν ... άριστον εστί" όπως έλεγαν οι αρχαίοι πρόγονοί μας. Βέβαια κανένας μας δεν γνωρίζει με σιγουριά το μέλλον του και τις επιπτώσεις των ψυχικών ασθενειών στη ζωή του.

Κι ένα παράδειγμα τώρα: Την Τετάρτη, 4 Ιουνίου 2003, συνάντησα στην οδό Μακρυγιάννη και κοντά στο σπίτι μου, το Φρίξο Πούρλη και τη σύζυγό του Μαρία, που επέστρεφαν από ένα βάδισμα στην περιοχή μας.

Το Φρίξο, που τον βλέπω κυρίως συχνά, αμέσως τον αναγνώρισα και τους χαιρέτισα και τους δύο και συζητήσαμε εκείνη τη στιγμή για όλα ... και οι τρεις. Αν όμως συναντούσα τη σύζυγό του μόνη της και χωρίς το Φρίξο ... επειδή δεν την βλέπω αυτή συχνά ... δεν θα την αναγνωρίζα εύκολα και πιθανώς να περνούσα δίπλα της χωρίς να της μιλήσω. Και βέβαια αυτή και κάθε άλλη ... θα με παρεξηγούσε, μη

γνωρίζοντας τα υπάρχοντα σημερινά προβλήματα της δικής μου μνήμης.

Τελειώνοντας, ένα πράγμα εύχομαι: Να μη πάω στο χειρότερο και να μη φτάσω σε μια ακραία και πιο δύσκολη κατάσταση στη μνήμη μου. Γι' αυτό πήγα και δύο φορές ως τώρα και σε ειδικό γιατρό γι' αυτή τη δυσκολία μου.

Πάντως η σημερινή μου μνήμη, ευτυχώς μου επιτρέπει ακόμη, όπως βλέπετε όλοι οι αναγνώστες των "Δ.Ν." να γράφω τα κατάλληλα, σύγχρονα και αναγκαία άρθρα γι' αυτό το σύγχρονο και τοπικό μας περιοδικό ... να τα παραδίδω ένα μήνα γρηγορότερα από την κυκλοφορία τους στον υπεύθυνο της έκδοσης κ. Δημ. Παπαγιαννόπουλο και να ασχολούμαι οπωσδήποτε και με όλα τα υπάρχοντα προβλήματα της περιοχής μας και του Ζαγορίου γενικά. Κι αυτό με καθησυχάζει και με ηρεμεί για την υπάρχουσα σημερινή μου μειωμένη και δυσκολεύουσα μνήμη μου και τα υπάρχοντα πραγματικά... προβλήματά της.

Βέβαια ακόμη πρέπει να γράφω και για τις καθημερινές μου υποχρεώσεις στα οποιαδήποτε ψώνια για το σπίτι μας και συγχρόνως και για τη μνήμη μου:

Όταν είναι να ψωνίσω δύο και τρία απλά πράγματα για την οικογένειά μας, τότε φεύγω και τα αγοράζω χωρίς καμιά σημείωση. Όταν όμως έχω να ψωνίσω 4 και 5 οποιαδήποτε πράγματα, τότε τα καταγράφω σ' ένα απλό χαρτάκι, αναλυτικά και καθαρά, και πάω οπουδήποτε χρειάζεται για να τα βρω και να τα αγοράσω, κοντά ή μακριά από το σπίτι μας και σε κάθε σύγχρονο και καλό σούπερ μάρκετ της πόλης μας. Αμέσως τα αγοράζω ένα - ένα και τα παραδίδω την ίδια στιγμή στη σύζυγό μου, ρωτώντας την πάλι, αν χρειάζεται να ξαναγοράσω κάτι που δεν είχε θυμηθεί αυτή, ως εκείνη τη στιγμή.

Και βέβαια έχω πάντα, ευτυχώς, στη μνήμη μου τα απαραίτητα και αναγκαία τηλέφωνα του σπιτιού μου, των δύο παιδιών μου, στη Θεσσαλονίκη και στην Πρέβεζα, που μένουν μόνιμα, της αδελφής μου Αλίκης και των δύο αδελφών της συζύγου μου ... για κάθε ανάγκη που θα μου παρουσιαστεί στο δρόμο που θα βρίσκομαι και οπουδήποτε αλλού.

Ακόμη να σημειώσω ότι θυμάμαι ακριβώς την πρωινή ώρα που πήγα να την εγγονούλα μας κάθε μέρα στο σχολείο της. Ξεκινούσα ακριβώς στις 8 κάθε πρωί από το σπίτι μας, αφού το σχολείο της αρχίζει στις 8,15 ακριβώς και ξεκινούσα το μεσημέρι στις 12,20 πάλι ακριβώς για να τη βρω και να την παραλάβω απ' το σχολείο της, που τελείωνε στις 12,40 πάλι ακριβώς.

βώς. Έτσι τη μετέφερα πάντα εγώ στο σπίτι μας και την κρατούσα από το χέρι της, αφού ο δρόμος που περνούμε έχει χιλιάδες αυτοκίνητα, με πολύ μεγάλη ταχύτητα και ο κίνδυνος εκεί είναι μεγάλος για ένα μικρό παιδί.

Για τα υπόλοιπα καθημερινά μου καθήκοντα και τις αναγκαίες υποχρεώσεις μου ερωτώ κάθε πρωί τη σύζυγό μου Κική τι θα αγοράσω, πού θα πάω, τι θα βρω; Κι αυτά όλα πάλι τα καταγράφω για σιγουριά σ' ένα χαρτάκι (αν είναι πιο πολλά από δυο - τρία...) λόγω των προβλημάτων της μνήμης μου. Κι αυτά τα εκτελώ σχολαστικά και υπεύθυνα, όπως όταν ήμουν στην ηλικία των σαράντα και των πενήντα ετών, που είχα πιο πολλές και πιο υπεύθυνες οικογενειακές υποχρεώσεις, αφού τα παιδιά μας τότε ήταν ακόμη μικρά και δεν είχαν τελειώσει τις Πανεπιστημιακές τους σπουδές.

Αυτά όλα για τα προβλήματα της σημερινής μου μνήμης που υπάρχουν κι ελπίζω να μη χειροτερέψουν ... ακόμη πιο πολύ ... αφού πιστεύω πλήρως στη ρήση: "Νους υγιής ... εν σώματι υγίει".

Πρόβλημα στη μνήμη της είχε και η αδελφή του πατέρα μου και θεία μου Κανή Μ. Λέκκου, που ήταν εξαιρετική και η καλύτερη απ' τα παιδιά του παππού μου Μάνθου και έφυγε με τον αστυνομικό σύζυγό της, ύστερα από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, και συγκεκριμένα το 1920 ακριβώς, για τη Γαλλία ως μετανάστης και εγκαταστάθηκε μόνιμα για πάντα στη μεγάλη πόλη Λυόν αυτής της χώρας ... και πέτυχε τότε πλήρως.

Αυτή παρουσίασε προβλήματα μνήμης, όπως έλεγε η ίδια στα παιδιά της και στα εγγόνια της, απ' τα 55 της χρόνια και μετά. Ίσως λοιπόν να είναι πρόβλημα γονιδίων και να μου παρουσιάστηκε κι εμένα τώρα ... ως απόγονος και αμέσως συγγενής των ιδίων, με αυτή προγόνων, παππούδων και πατέρων ...

Υ.Γ. Πάντως είναι σπουδαίο και σημαντικό για μένα ότι όποιος διαβάζει τα άρθρα μου στα "Δ.Ν." κυρίως ... μπορεί να κάνει μια απλή και ψύχραιμη κριτική στη λογική μου, στην αντικειμενικότητά μου, στην αμεροληψία μου και κυρίως στην ικανότητα και στην ύπαρξη της σημερινής μου μνήμης, έχοντας βέβαια υπόψη του και τα σπουδαία σύγχρονα λόγια πολλών σημερινών ανθρώπων που λένε: α) "Η μνήμη είναι ο θησαυρός του μυαλού" β) "Κεφάλι χωρίς μνήμη είναι θέση αφρούρητη" γ) "Η μνήμη είναι αναγκαία για όλες τις πνευματικές μας εργασίες".

Ματθαίος Λέκκος

Πολλά χωριά μας ... ζωντανεύουν το καλοκαίρι

Σχεδόν όλα τα χωριά του Ζαγορίου ζωντάνεψαν κι αυτό το καλοκαίρι ... γιατί αρκετοί άρχισαν να εγκαταλείπουν τα αστικά τους κέντρα, απ' τις αρχές κυρίως του Ιουνίου, και να επιστρέφουν γι' αυτό το διάστημα, κυρίως του καλοκαιριού, σ' όλο το Κεντροδυτικό και ανατολικό Ζαγόρι.

Ασφαλώς, κατά την καλοκαιρινή περίοδο, αρχίζουν και τα τοπικά πανηγύρια, που πάντα προ-

σθέτουν και τη δική τους παραδοσιακή νότα. Κι αυτό συμβαίνει ασφαλώς και στο Δικόρφο.

Όλοι δε πιστεύουν ότι: Το καλοκαιρινό διάστημα είναι μια πραγματική απόλαυση για ένα χωριό. Οι πλατείες τότε γεμίζουν από κόσμο, τα μικροκαταστήματα είναι πλήρη και οι φωνές και τα παιχνίδια των μικρών παιδιών ... σταματούν την

υπάρχουσα ως τότε σιωπή.

Το καλοκαίρι λοιπόν, όπως ξέρουμε όλοι οι Ζαγορίσιοι, έχει τη δική του ομορφιά και οπωσδήποτε ζωντανεύει κυριολεκτικά τα δικά μας χωριά, όπως διαπιστώσαμε φέτος ... και κάθε χρόνο.

Ματθαίος Λέκκος

Η επίσαιρη ... κυκλοφορία των "Δ.Ν."

Έμεινα πολύ ευχαριστημένος στις 30 ακριβώς του Ιουνίου, όταν ήρθαν στο σπίτι μου ταχυδρομικώς αυτή τη μέρα ... τα "Δ.Ν.". Είναι σπουδαίο και σημαντικό για κάθε τοπικό περιοδικό να κυκλοφορεί κάθε δίκτυο στην κανονική του ημερομηνία ... γιατί ευχαριστεί έτσι όλους τους αναγνώστες του. Αυτή είναι μια σύγχρονη επιτυχία των "Δ.Ν." και ελπίζω να συνεχιστεί έτσι ... από δω και πέρα διαρκώς.

Δέκα Δικορφιώτες που βρήκα στο δρόμο μου εκείνη την εβδομάδα, από τις 30 Ιουνίου έως και τις 6 Ιουλίου, το πρώτο που μου έλεγαν ήταν: "Ήρθε επίκαιρα το περιοδικό μας αυτό το δίκτυο στο σπίτι μας! Μπράβο στον υπεύθυνο της έκδοσής του, τον κ. Δημήτρη Παπαγιαννόπουλο και σ' αυτούς που στέλνουν άρθρα. Αυτό μας ευχαριστεί πολύ και το συγκρίνουμε, αυτή τη στιγμή, με το μεγάλο μηνιαίο περιοδικό "Το Ζαγόρι μας", που έρχεται πάντοτε ταχυδρομικώς στο σπίτι μας στις 30 και στις 31 κάθε μήνες, αφού βέβαια αυτό είναι μηνιαίο κι όχι δίκτυο, όπως το δικό μας ...

Και το δικό μας όμως, που είναι δίκτυο όπως είπαμε, πάλι το ίδιο μπορεί να εφαρμόζει. Δηλαδή: Στο τέλος του δεύτερου μήνα του ή στις 2-3 πρώτες του επόμενου μήνα μέρες να το βλέπουμε πάντα κοντά μας, κάθε εποχή, απ' το χειμώνα ως το καλοκαίρι..."

Βέβαια είχα χαρεί πολύ ο ίδιος, όταν ο υπεύθυνος της έκδοσης του τοπικού μας περιοδικού, μου είχε πει στις 4-6-2003 ακριβώς, που του είχα παραδώσει όλα τα άρθρα μου εγκαίρως ... για να μην έχει αυτός κανένα πρόβλημα εκτύπωσης ... ότι: "Στις 25 του δεύτερου μήνα θα τα παραδώσω όλα προς δημοσίευση ... και στις 27 ή στις 28 του μηνός θα τα στείλω ταχυδρομικώς σ' όλους τους Δικορφιώτες, ώστε να τα έχουν επίκαιρα στο σπίτι τους και να γνωρίζουν πλέον όλοι ότι: Το περιοδικό μας δεν έχει αυτή τη στιγμή κανένα απολύτως κυκλοφοριακό πρόβλημα και θα φτάνει κοντά τους ... επίκαιρα".

Υ.Γ. Η επίσαιρη κυκλοφορία των "Δ.Ν." με ευχαρίστησε πολύ και ελπίζω να συνεχιστεί από δω και πέρα η περαιτέρω κυκλοφορία του. Αυτό θα με ευχαριστεί και ως απλό αρθρογράφο, αλλά και ως απλό και αφανή Δικορφιώτη.

Και βέβαια, να επισημάνω αυτή τη στιγμή, ότι: Δεν είναι σωστό να καταγράφουμε μόνο τις αδυναμίες και τις δυσκολίες ενός τοπικού μας περιοδικού ... αλλά και τις πραγματικές του και ειλικρινείς του επιτυχίες.

Ματθαίος Λέκκος

Εκδηλώσεις... των πολιτιστικών συλλόγων των πρώην κοινοτήτων... το καλοκαίρι...

Είναι πολύ καλή και σπουδαία η πρωτοβουλία των διαφόρων πολιτιστικών συλλόγων, κυρίως των πρώην Κοινοτήτων, να διοργανώνουν διάφορες εκδηλώσεις όλο το καλοκαίρι, κυρίως δε τον Ιούλιο και τον Αύγουστο κάθε χρόνο.

Τα χωριά, αυτά, όπως είναι και το Δικόρφο ένα απ' αυτά... γεμίζουν από κόσμο αυτούς τους δύο μήνες, και κυρίως τον Αύγουστο, κι ύστερα πέφτουν αναγκαστικά στην ερημιά.

Για όλα αυτά τα χωριά αυτές οι προγραμματισμένες εκδηλώσεις του κάθε συλλόγου αποκτούν κάθε χρόνο μια ιδιαίτερη σημασία και μια σπουδαία απόδοση για το κάθε χωριό. Καλώς λοιπόν πράττουν οι σύλλογοι μ' αυτές τους τις εκδηλώσεις και θα έκαμε το ίδιο και ο

δικός μας σύλλογος αν προγραμματίζε έστω και δυο - τρεις τέτοιες και παρόμοιες εκδηλώσεις για όλους τους Δικορφιώτες κατά τον φετινό Ιούλιο και κυρίως τον Αύγουστο του 2003. Άλλες χρονιές είχε προγραμματίσει κάτι τέτοιο. Φέτος όμως δεν είδα καμιά ανακοίνωση στα "Δ.Ν.", ούτε καμιά τηλεφωνική ενημέρωση γι' αυτό το θέμα... και στενοχωρήθηκα πολύ γι' αυτό.

Είδα δε και διαπίστωσα φέτος ότι: Οι πιο πολλοί σύλλογοι των διπλανών μας χωριών και κυρίως του Κεντροδυτικού Ζαγορίου είχαν και έχουν άριστες και αποδοτικές εκδηλώσεις, που με συγκίνησαν πολύ και έλεγα κάθε φορά: Τέτοιος πρέπει να είναι και τέτοιος πρέπει να γίνει και ο δικός μας σύλλογος.

Ματθαίος Λέκκος

Ένας αξέχαστος ... Δικορφιώτης

Συμπληρώθηκαν 15 χρόνια, από τις 21-7-1988 έως και τις 21-7-2003, που είχε πεθάνει ο εξαίρετος και αξέχαστος Δικορφιώτης, βαπτιστής μου δε και κουμπάρος μου ... ο Χριστόφορος Σακελλαρίου.

Καιρός είναι να τον επαναφέρουμε στη μνήμη μας όλοι, γιατί ο Χριστόφορος ήταν ένας σπουδαίος, σημαντικός τέλειος και σοβαρός υπεύθυνος τότε οικογενειάρχης ... όσο ζούσε. Ήταν άνθρωπος ψύχραιμος και αμερόληπτος, με σκέψεις και προβληματισμούς, με περιεχόμενο και ιδέες κι ήταν τότε απ' τους προσοδευτικότερους ζαγορίσιους εκείνης της εποχής, που είχε σπουδάσει στην Ιταλία ... τότε που ήταν δύσκολα τα πράγματα κι όχι εύκολα όπως σήμερα ... Το 1936, μόλις με βάπτισε με χαρά του ως δεκαεννιάχρονος, έφυγε αμέσως για σπουδές σ' αυτή τη χώρα, προ του 2ου παγκοσμίου πολέμου του 1940.

Χαιρόσουν, θυμούμαι ως πεννηταριάρης που ήμουν τότε που πέθανε, να συνομιλείς μαζί του, να ανταλλάσσεις απόψεις και γνώμες για διάφορα θέματα και προβλήματα, όταν τον συναντούσες. Γιατί αυτό που έλεγε πάντοτε στο διάλογό του ήταν το σωστό και το αμερόληπτο, το ψύχραιμο και το λογικό.

Αυτός, με πολύ λίγα λόγια, ήταν ο αξέχαστος και εξαίρετος τότε άνθρωπος του Δικόρφου.

Αγαπητέ μας Χριστόφορε!

Δεκαπέντε ακριβώς χρόνια μετά το θάνατό σου, βρίσκεται πάλι στη μνήμη μας και στην καρδιά μας, στη σκέψη μας και στην πλήρη αναγνώρισή μας.

Ανήκεις δε, λόγω των τότε προσόντων σου, στους διακριθέντες του χωριού μας, που με τη συμπεριφορά σου και το τότε ψυχικό μεγαλείο σου ... θα μείνεις στην ψυχή της πλειοψηφίας των συγγενών σου, των συγχωριανών σου ... των Γιαννιωτών και κυρίως των ζαγορίσιων.

Ματθαίος Λέκκος

Γιορτή μνήμης ... για 2 πρώην συγχωριανούς μας

Όλοι οι σημερινοί Δικορφιώτες πρέπει να τιμούμε και να μη ξεχνούμε οπωσδήποτε ... δύο αξέχαστους πρώην συγχωριανούς μας: Τον τότε Πρόεδρο του χωριού μας Λάζαρο Κοντογιάννη και τον τότε ιερέα Παπασταύρο, που στις 23 και στις 24 Οκτωβρίου του 1943 έσωσαν κυριολεκτικά όλο το χωριό μας και όλους τους συγχωριανούς μας από τους Γερμανούς που είχαν έρθει ξαφνικά και απότομα στο Δικόρφο για να το κάψουν ... όπως έκαψαν και τα διπλανά μας χωριά λίγο γρηγορότερα.

Η πρώτη εκδήλωση ως τώρα γι' αυτούς τους δύο πρώην Δικορφιώτες έγινε στις 24 Οκτωβρίου του 1999 στο χωριό μας και παρέστη μάλιστα εκείνη την ημέρα και ο τότε Δήμαρχος του Κεντρικού μας Ζαγορίου. Άριστη δε και ενημερωτική ομιλία είχε κάνει τότε, μέσα στον Άγιο Μηνά όπως θυμούμαστε όλοι ... ο συνταξιούχος δάσκαλος Γιάννης Λέκκος.

Η 23η και η 24η Οκτωβρίου του 1943 ήταν και είναι για το Δικόρφο δύο μέγιστες και σημαντικές μέρες για την ιστορία του ... αφού σώθηκαν τότε όλα τα σπίτια μας από τους Γερμανούς με την παρέμβαση και την πλήρη υπευθυνότητα και ψυχραιμία αυτών των δύο πρώην συγχωριανών μας και άλλων μερικών που εφόρμασαν πλήρως την αρχαία ελληνική ρύση που έλεγε: "Εις οιωνός άριστος ... αμύνεσθαι περί πατρίς" δηλαδή: "Ένας είναι ο πιο καλός οιωνός ... να υπερασπίζε κανένας την πατρίδα του".

Επομένως: Δεν θα πρέπει να γίνεται κάθε χρόνο,

ή κάθε δύο χρόνια, μια τέτοια ίδια εκδήλωση απ' όλους μας στο χωριό μας γι' αυτούς τους αξέχαστους και σημαντικούς πρώην συγχωριανούς μας; Δεν πρέπει να τους τιμούμε και να μη τους ξεχνούμε ποτέ! Δεν πρέπει να θυμόμαστε ότι με τη γλωσσική τους ικανότητα στη ρουμανική γλώσσα που ήξεραν και δύο Γερμανοί ευτυχώς ... μπόρεσαν να συνομιλήσουν και να συνεννοηθούν αναλυτικά και σχολαστικά με τους τότε φασιστές του Χίτλερ ... και να σώσουν όλα τα σπίτια του χωριού μας και όλους τους άνδρες του Δικόρφου, που ήταν όλοι κλεισμένοι ως συλληφθέντες στον Άγιο Μηνά για να εκτελεσθούν άμεσα;

Έτσι μια τέτοια απόφαση που πάρθηκε τότε, το 1999, από το Σύλλογό μας ... δεν πρέπει και σήμερα, ύστερα από 4 ακριβώς χρόνια, να ξαναπαρθεί και να έρθουμε πάλι όλοι στο Δικόρφο στις αρχές Οκτωβρίου 2003, για να ξανατιμήσουμε αυτούς τους δύο αξέχαστους, άξιους και διακεκριμένους πρώην συγχωριανούς μας, ύστερα από 60 χρόνια που πέρασαν από τότε ως τώρα; Αναμένω επομένως απάντηση ... απ' όλους τους αρμοδίους και σημερινούς υπεύθυνους του Συλλόγου μας (γραφπτώς ή τηλεφωνικώς) γι' αυτό το υπάρχον πρόβλημα ...

Υ.Γ.: Σχετικό άρθρο γι' αυτό το θέμα και πρόβλημα έγραψα (όπως θα είδατε όλοι σας, το Μάρτιο και Απρίλιο του 2002, στα (Δ.Ν.) με τον τίτλο: "Οι Γερμανοί στο Δικόρφο ... το 1943".

Ματθαίος Λέκκος

Εν Ζωνδής τη 15 Ιουλίου 2003

Αρχίζοντας με το παλιό σου όνομα χωριό μου, που με κάνει να χαμογελάω, ήθελα να ήμουν τότε που πρωτόρθανε άνθρωποι. Ίσως να μην πονούσα τόσο όσο τώρα που ζω. Τότε θα ήμουν με καλύτερους ανθρώπους, άξιοι να τους σεβαστής. Θα έβλεπα τη γη καλλιεργημένη, σπίτια γεμάτα κόσμο, παιδιά να παίζουν στα πέτρα αλώνια, στα κάτω· θα πήγαινα στο μύλο να αλέσω. Τώρα η καταστροφή και ο χαμός είναι κατάρα από ανθρώπους· είναι κάποιοι άγιοι η οργή. Γιατί οι άγιοι ξέρουν τι κάνουν οι άνθρωποι. Είναι και ο θάνατος που ερημώνει και καταστρέφει· και σένα χωριό μου σε έχει χτυπήσει πολύ· Ιανουάριος 2003, 2 του μηνός, η πιο πικρή και αξέχαστη ημέρα· μαθαίνοντας το ξαφνικό χαμό του αδερφού σου Γιώργου ήρθανε Χριστούγεννα, χαρούμενες ημέρες, όλα καλά, δεν φαινόταν πουθενά σκιά θανάτου. Χάρε είσαι κρυφός και πονηρός. Ερχόσουν Γιώργου μου στο αγαπημένο σου χωριό που ήθελες να το δεις να δημιουργείται και ήθελες να κάνεις κάτι για το καλό του αλλά ο θάνατός σου τα γκρέμισε όλα. Ήρθες ένα πρωινό του Γενάρη να μας ευχηθείς χρόνια πολλά και καλή χρονιά· εκεί που αγκάλιασες τη μάνα σου και της ευχήθηκες καλή χρονιά πήρες τα σκυλιά και έφυγες για το αγαπημένο σου κυνίγι. Δεν κατάλαβες πως ο χάρος σε ακολουθούσε και σε έφτασε στα μέγα αλώνια· μέγα αλώνια όνομα θεϊκό γιατί μόνο για το Θεό λένε "μέγας είσαι Κύριε". Εκεί ο χάρος βρήκε χώρο, βρήκε ομορφιά από τα έλατα και σου έστησε χορό και συ σαν χρονιάρης μέρες που ήτανε του έδωσες μαντρίνι· το μοιραστήκανε για το άλλο μισό το κρατούσες στο χέρι σου. Και συ κοιμήθηκες· ύπνο που μόνον οι καλοί άνθρωποι τον έχουν· σαν το αρνάκι που το παγώνει το κρύο του χειμώνα. Τα αγαπούσες πολύ τα Χριστούγεννα. Θυμάμαι κάποτε που μου είπες να ήμουν του στάβλου ένα αρνάκι, ένα φτωχό χορτάρι την ώρα που άνοιγε ο Χριστός στον ήλιο του μάτι. Έφυγες μια μέρα του Γενάρη για το μεγάλο ταξίδι, γελώντας πολύ· ίσως

να μην σε ένοιαζε για ό,τι συμβεί. Δεν το χωράει ο νους μου ότι έχεις φύγει και σε αναζητώ παντού· στα δάση, στα βουνά· κλαίγοντας, ουρλιάζοντας σαν το πληγωμένο αγρίμι μήπως με λυπηθούνε τα άγρια του δάσους και σε ανταμώσω. Λένε πως οι νεκροί βλέπουν από ψηλά. Είπες κάποτε πως θέλεις να πεθάνεις σαν τον αετό και αυτό έγινε. Σου σπάσανε τα φτερά και έπεσες. Πηγαίνοντας στο δάσος με την ελπίδα να βρω αετό και να φωνάξω "Γιώργου" βρίσκω φωνάξω και αυτός καταβάζει το ράμφος του και με κοιτάζει σαν να μου λέει "εδώ είμαι". Με χέρι που τρέμει, με μάτια γεμάτα δάκρυα πήρα το στυλό να γράψω. Άρρησα νομίζοντας πως κάποιοι από τους μορφωμένους θα γράψουν. Χριστούγεννα, όλοι ξέρουμε για τους καλικατζάρους, κατσόινα, έρχονται στη γη για να κάνουν κακό, να φάνε ό,τι βρουν, να κατοικήσουν τη γανίτες. Δύο από τα κατσόινα χωρίσανε από τα άλλα και φαγωμένα όπως ήτανε και νταβραντισμένα από το πολύ κατούρημα στις τηγανίτες πήγανε μέχρι τα μέγα αλώνια, σε μια γκορτσιά. Εκεί πήραν χαρά μεγάλη βλέποντας σκύλους να είναι λυπημένοι γιατί χάσανε το αφεντικό τους. Γυρίζοντας στο χωριό τα σκυλιά αρχίσανε να ουρλιάζουν. Άκουσα φωνές χονδρές, βαριές, άγνωστες. Τα κατσόινα γυρίσανε· θέλανε να το πουν και στα άλλα. Τι είπατε με το χάρο Γιώργου μου για τον άλλο κόσμο; Τραγουδάτε; Στον Άδη θα κατέβω και στον παράδεισο να πάω να σαϊτέψω δυο-τρεις μελαχρινές. Θα ανταμώσεις και τη Τζίλντα, που ήτανε πιο ωραία από αυτές που έχουν στο μάγουλο ελιά. Θα λέτε πως τώρα δεν θα σας νοιάζει για τίποτε πια. Όταν έμαθα το χαμό της μου ξέφυγε η λέξη πως θα την έδεναν με την τριχιά που κρατούσα στο χέρι μου για να την έχω συντροφιά. Έμεινα μόνη με τη θλίψη στην ψυχή, έρημη. Έχω όμως μια φιλενάδα που την λένε αρκούδα· με ακούει κάθε μέρα· την ακούω κι εγώ· και για να μην χαθούμε μου αφήνει σημάδια· μου αναποδугυρίζει μια κοτρώνα ή τις κοπριές της· άλλοτε το μαρτυρούν τα πατήματά της· με

ακούει να κλαίω· "φιλενάδα Λένκω μου", μου λέει, "μην κλαις γιατί θα αρπάξω μια κοτρώνα και θα στην κοπανήσω στο κεφάλι". μου λέει πως ήτανε κοπέλα· παντρεύτηκε κι η κακιά πεθερά της την έστειλε στο λάκκο να πλύνει το μαλλί· και το άσπρη να το κάνει μαύρο και το μαύρο άσπρη. Εκεί που παιδεύτηκε πολύ και νύχτωσε και δεν μπόρεσε να το κάνει αγανάκτησε και παρακάλεσε το Θεό να την κάνει αρκούδα για να φάει την πεθερά της. Και γι' αυτό έφαγε τη γυναίκα στη Μηλιά Μετσόβου γιατί θα έμοιαζε της πεθεράς της. Φιλενάδα, σε συναντώ στο δρόμο στο αμπέλι και συ μου λες: "φιλενάδα Λένκω για μένα κάνεις τις δουλειές του αμπελιού· έφαγα κεράσια και αγκάλιασα· θα σου φάω και τα σταφύλια· και σου τρώω και καμιά κατσίκια, τότε δυο, τότε τρεις και τη φιλία μας τη γράφω στις πρωινές μου κοπριές· κι αν πεινάσω θα φάω κι εσένα· ποιος θα νοιαστεί; Ο Γιώργου που κάθονταν στο παράθυρο κι όταν νύχτωνε με περίμενε και μετά έφευγε πήγε στον Αχέροντα να δροσιστεί, γιατί όλες οι ψυχές περνάνε από εκεί για να πάνε στον Άδη.

Και θα τελειώσω την επιστολή μου με κάποιον Σουρά που έλεγε: "Σουκάκια να ρημάζεται, Τζουντιάτες να χαθείτε". Και τον άγιο Κοσμά που προφήτευε και είπε στο χωράφι του Παπαγιάννη ότι δεν θα μείνει ούτε γατί· και άλλες σοφές Τζοντηλιάτισσες γυναίκες που εκείνα τα χρόνια τα παλιά λέγανε θα βγάσουν τα μάτια του μιανού και θα τα βάζουν αλλουνού. Μας κοιτούσαν περγελώνοντας και μας έλεγαν κακομοιροπούλες, πως θα ζήσετε, δεν θα έχετε ούτε σουρλίγκια να φτιάξετε μια μπλατασαρία.

Από την στενοχώρια έγραψα αυτά τα λίγα γιατί τα ζω. Και κάτι άλλο· αν κάνετε πανηγύρι φέτος με το κακό και το πένθος που έχει το χωριό θα είστε χειρότεροι άνθρωποι του κόσμου και μια κατάρα να πέσει κακιά αστραπή, όπως έπεσε και στα βακούφια του αγίου Μηνά· Λένκω.

Μνημόσυνο στον αγαπητό και αξέχαστο ξάδερφο και συνάδελφο Γιώργο Σιώμο

Σίγησε το μαντολίνο
ξάδερφέ μου μερακλή
π' ακουγόταν οι πενιές του
στη Μεσαριά του Παντελή.

Το γλεντούσαμε με κέφι
και σεβντά τρανό
με χαρά και με τραγούδι
πάντα συντροφιά και οι δυο.

Κάναμε καλή παρέα
με πιστό, με καλαμπούρι
και θυμάμαι κάποιο βράδυ
κάηκε το πελεκούδι.

Μα ένα χάραμα μονάχος
γρήγορα ξεκίνησες
για να πας στα Μεγαλώνια
και δεν ξαναγύρισες.

Κλαίω και πονώ
αλήθεια σε σε νοσταλγώ
παρ' το μαντολίνο Γιώργου
κι έλα λίγο να σε ιδώ.

Γ. Λέκκος

ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Αργύρης Σωκράτης	15 €
Κοντού Αλίκη	20 €
Στάθης Αναστάσιος	15 €
Κοντογιάννης Κων/νος	10 €
Σιούτης Αθανάσιος	6 €
Κόλλιας Παναγιώτης	15 €
Κόλλιας Θωμάς	10 €
Μάλλιος Σταύρος	20 €
Γονατά Αλεξάνδρα	10 €

Μάλλιου Χριστίνα

ΕΡΓΟΘΕΡΑΠΕΥΤΡΙΑ

Λ. Γράμμου 305 (Ένσπι Αεροδρομίου)
Ιωάννινα
Τηλ. γραφείου: 26510 63985
Κιν.: 093 7814113

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ «ΠΡΟΟΔΟΣ»

ΛΥΔΙΑΣ ΦΙΛΗ

ΓΥΜΝΑΣΙΟ - ΕΝΙΑΙΟ ΛΥΚΕΙΟ

Βλαχλείδη 9 - Β' όροφος, γραφείο 7
Τηλ.: 26510 26004

Νέλλη Αργύρη
ζωγράφος

κυπρού 22, γλυφάδα, τηλ.: 8946.255
Κιν.: 6972 019391